

новение съ не по-малко буйния тогавашен главенъ учителъ Тодоръ Шишковъ Прѣзъ врѣме на учителствуването си въ гр. Шуменъ. за кждѣто заминалъ прѣзъ 1863 год., Петко усилено е работилъ надъ себе си и между другото е изучилъ литературния турски езикъ до толкова, че слѣдъ излизането на Хр. Богоровъ изъ Шуменското класно училище, поема съ не по-малкъ успѣхъ прѣподаването на тоя езикъ. Подъ закрилата на другаруването съ турскитѣ първенци въ гр. Шуменъ и въ разгара на патриотическитѣ години, Петко продължавалъ своята дѣятелность, както по духовното, тъй и по политическото възраждане, започнато съ пристигането му тамъ. Между другото, той учрѣдява въ Шуменъ прѣзъ 1872 г. революционенъ комитетъ, на който става и прѣдседателъ. За учрѣдяването на този комитетъ много сж съдѣйствували В. Левски, лично явилиятъ се въ Шуменъ Ангелъ Кънчевъ и горѣпоменатиятъ Иванъ Икономовъ, живущъ прѣзъ това врѣме въ гр. Русе. На Петко сж били извѣстни и лично познати повечето народни дѣйци и апостоли, съ които той е билъ въ постояненъ контактъ. Отъ Шуменъ Петко се прѣмѣстилъ за учителъ въ гр. Разградъ, а годинитѣ на освобождението 1877—1878 го заварватъ учителъ въ Разградското село Къзълъ-Мурадъ (сега „Батембергъ“), кждѣто избѣгалъ отъ силно заподозрѣлитѣ го турци, отъ които, обаче, той пакъ не можалъ съвсѣмъ да се отърве, тъй като и тамъ го намиратъ и арестуватъ, но по застъпничеството на видни българи, както и на цѣлото село, билъ освободенъ подъ гаранция. — Петко починалъ въ края на 1911 г. въ гр. Разградъ.

Училищното дѣло въ Сливенъ слѣдъ учрѣдяването на Екзархията до освобождението.

Издаването на фермана заварва Сливенското мъжко училище като четирекласно, обаче революционниятъ вървежъ на работитѣ слѣдъ тая дата, особено въ Сливенъ, значително спира интензивния развой на Сливенскитѣ училища. Затишието отъ 1868 г. до 1876 г. бѣ само видимо. Едни отъ най-виднитѣ апостоли — революционери въ приготвленията прѣдъ освобождението сж били младитѣ учители. Такива сж случаитѣ съ сливенскитѣ учители въ промежутъка 1872—1873 г.: *Пенчо Черковски, Сава Гереновъ, Стоянъ Чакъровъ* (М. Грековъ) и др. Нѣкои даже сж били ръководители на народа подъ прикритата професия на учители, като напр. Ат. Узуновъ. По тоя начинъ учителскитѣ персоналъ е значително страдалъ, особено въ 1873 г. Рѣдко се е случвало, щото единъ учителъ да се задържи въ града 2 или 3 години подъ редъ. Най-малката интрига или подозрѣние го е принуждавала или да се прѣмѣсти или да бѣга. Сливенскитѣ учители *Коняровъ* и *Черковски* били прѣдставени прѣдъ екзарха за